

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – Front Polisario / Rada**(Sprawa T-393/20)**

(2020/C 279/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: G. Devers, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że jej skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady (UE) 2020/462 z dnia 20 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stowarzyszenia utworzonego na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony, odnośnie do wymiany informacji w celu oceny wpływu porozumienia w formie wymiany listów zmieniającego ten układ (Dz.U. 2020, L 99, s. 13), strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący braku podstawy prawnej tej decyzji z uwagi na niezgodność z prawem decyzji 2019/217. Zarzut ten dzieli się na dziesięć części.

1. Część pierwsza dotycząca braku kompetencji Rady w zakresie przyjęcia zaskarżonej decyzji, w sytuacji gdy Unia i Królestwo Marokańskie nie posiadają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej znajdującej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Część druga dotycząca naruszenia obowiązku zbadania kwestii poszanowania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego w zakresie w jakim Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.
3. Część trzecia dotycząca naruszenia przez Radę ciężącego na niej obowiązku wykonania wyroków Trybunału Sprawiedliwości w zakresie w jakim zaskarżona decyzja nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Część czwarta dotycząca naruszenia podstawowych zasad i wartości, które kierują działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, decyzja 2019/217 neguje egzystencję ludu Sahrawi określając go zwrotem „odnośna ludność”;
 - po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego korzystania z ich zasobów naturalnych, decyzja 2019/217 stanowi o zawarciu umowy międzynarodowej, która bez zgody ludu Sahrawi stanowi o wykorzystaniu jego zasobów;
 - po trzecie, decyzja 2019/217 dotyczy zawarcia umowy międzynarodowej znajdującej zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej z Królestwem Marokańskim w ramach jego aneksjonistycznej polityki względem tego terytorium i systematycznych naruszeń praw podstawowych, jakich wymaga utrzymanie tej polityki.
5. Część piąta dotycząca naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżona decyzja jest sprzeczna z deklaracjami Unii, która wielokrotnie potwierdzała konieczność zachowania zasad samostanowienia i względnej skuteczności traktatów.

6. Część szósta dotycząca błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, gdyż – biorąc pod uwagę oddzielny i odrębny status Sahary Zachodniej, bezwzględny charakter prawa do samostanowienia oraz status strony trzeciej ludu Sahrawi – nie do Rady należy ustalanie stosunku proporcjonalności między domniemanymi korzyściami dla gospodarki tego terytorium wynikającymi z przyznania preferencji, które miałyby przeważać nad negatywnymi aspektami takimi jak w tym nadmierne wykorzystanie zasobów naturalnych, a w szczególności rezerw wód gruntowych.
7. Część siódma dotycząca naruszenia prawa do samostanowienia, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, posługując się zwrotem „odnośna ludność” decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie zaprzeczają jedności narodowej ludu Sahrawi będącemu podmiotem prawa do samostanowienia;
 - po drugie, podczas gdy zawarte poprzez nią porozumienie zmieniające przewiduje wywóz jego zasobów naturalnych do Unii, które określone zostają jako zasoby pochodzenia marokańskiego, decyzja 2019/217 neguje w samej istocie suwerenne prawa ludu Sahrawi do jego zasobów naturalnych i pozbawia go jego własnych źródeł utrzymania;
 - po trzecie, w odniesieniu do terytorialnego aspektu prawa do samostanowienia, po pierwsze, zawierając umowę międzynarodową z Królestwem Marokańskim znajdującą zastosowanie do części Sahary Zachodniej pod marokańską okupacją, decyzja 2019/217 narusza prawo ludu Sahrawi do zachowania integralności terytorialnej jego terytorium, poprzez zanegowanie oddzielnego i odrębnego statusu tego terytorium oraz potwierdza nielegalny podział tego terytorium przez marokański „Berm”. Po drugie, definiując produkty pochodzące z Sahary Zachodniej jako produkty pochodzenia marokańskiego, porozumienie zawarte w drodze decyzji 2019/217 stanowi naruszenie oddzielnego i odrębnego statusu Sahary Zachodniej, ponieważ zataja prawdziwe pochodzenie tych produktów.
8. Część ósma dotycząca naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, ponieważ posługując się zwrotem „odnośna ludność” decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie odmawia ludowi Sahrawi, reprezentowanemu przez Front Polisario, statusu strony trzeciej w stosunkach UE–Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
9. Część dziewiąta dotycząca naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, decyzja 2019/217 dotyczy zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają *ius tractatus* w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;
 - po drugie, posługując się zwrotem „odnośna ludność”, co powoduje włączenie marokańskich osadników osiedlanych na okupowanym terytorium Sahrawi, decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie zatwierdzają przeniesienie ludności dokonane przez Królestwo Marokańskie z poważnym naruszeniem art. 49 akapit szósty IV konwencji genewskiej i art. 8 ust. 2 lit. b) ppkt viii) statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
 - po trzecie, przyznając preferencje taryfowe „marokańskim” produktom pochodzącym z Sahary Zachodniej decyzja 2019/217 stwarza zachętę dla marokańskich osadników do trwałego osiedlania się na okupowanym terytorium w celu osiągnięcia korzyści wynikających z porozumienia zmieniającego, poważnie naruszając wskazane powyżej postanowienia.
10. Część dziesiąta dotycząca naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, decyzja 2019/217 potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.